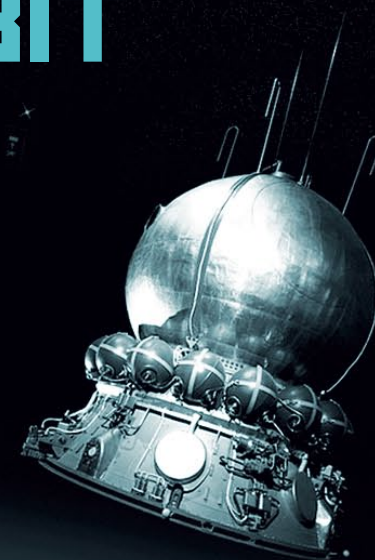

**ERNST SIMON GLASER, CELLO
NORWEGIAN NAVY BAND BERGEN
PETER SZILVAY, CONDUCTOR**

ZVEZDOCHKA IN ORBIT

**JON ØIVIND NESS
FRIEDRICH GULDA
JAQUES IBERT
OLAV ANTON THOMMESSEN**

JON ØIVIND NESS

1 Zvezdochka in Orbit (2009) 19:06

Edition MIC

FRIEDRICH GULDA

Concerto for Cello and Wind Orchestra 31:15

Edition Papageno Musikverlag GmbH

2 I Overture 04:59

3 II Idylle 07:56

4 Cadenza 07:08

5 III Menuet 04:02

6 IV Finale alla marcia 07:10

JAQUES IBERT

Concerto for Cello and 10 Wind Instruments 12:58

Edition Heugel & Co

7 I Pastorale 03:47

8 II Romance 04:16

9 III Gigue 04:55

OLAV ANTON THOMMESSEN

The Phantom of Light – A Miniature Concerto for Cello and 2 Woodwind Quintets, (1990) 16:20

Edition MIC

10 I Prologue 03:38

11 II 08:20

12 III 04:22

ERNST SIMON GLASER, CELLO

PETER SZILVAY, CONDUCTOR · NORWEGIAN NAVY BAND BERGEN

ERNST SIMON GLASER, CELLO
NORWEGIAN NAVY BAND BERGEN
PETER SZILVAY, CONDUCTOR

ZVEZDOCHKA IN ORBIT

JON ØIVIND NESS
FRIEDRICH GULDA
JAQUES IBERT
OLAV ANTON THOMMESSEN

CONCERTOS FOR CELLO AND WIND INSTRUMENTS

by Malcolm MacDonald

Jacques Ibert was a pupil of Gabriel Fauré and Adré Gédalge at the Paris Conservatoire, and spent a large part of his career in Rome as an officer of the Académie de France at the Villa Medici. Though he came from a wealthy merchant family he had to support himself in his musical career, and did so by working as an accompanist at the Paris Opéra, by composing light music of various kinds, and by playing piano in the cinema. He was a prolific and adaptable composer whose output includes many kinds of music, though he is still probably best-known for his comparatively vulgar *Divertissement* based upon his incidental music to Labiche's play *The Italian Straw Hat*. In fact he was a master of many styles, poised between impressionism and neo-classicism on the one hand and on the other between a profoundly French sensibility and a much more cosmopolitan one. As he once declared, "What I like to do is what others do not ... I avoid every theoretical scheme of which I

might become a slave and write only according to the demands of my own sensitivity".

Ibert's **Concerto for Cello and Wind Orchestra** dates from 1925 and may remind us of his skill at portraying character and incident as an accompanist for silent films (he also wrote some 40 film scores). It is also very much a work of its time, when composers were dispensing with the smooth sonorities of strings and exploring the use of wind ensembles in unusual combinations – Stravinsky's *Symphonies of Wind Instruments* and *Octet*, Kurt Weill's Concerto for violin and wind instruments, and the strings-light, wind-heavy instrumentation of Hindemith's *Kammermusik* concertos all come to mind. Ibert exploits to the full the contrasts in tone between his soloist and the orchestra, sometimes giving the cello more of an accompanying role while the wind players come to the fore.

In the opening *Pastorale*, the woodwind evoke an innocently bucolic scene with a gently flowing theme that is soon taken over by the cello, but shortly the horn interrupts with a fanfare that leads the cello into more agitated display. The woodwind tend to predominate throughout the rest of the movement, leading back to the pastoral rapture of the opening material, now with a more complex harmonic aura. The central *Romance* is not really a slow movement: rather it's a kind of instrumental comedy that has something of the atmosphere of the French music-hall, opening with woodwind chatter that is soon stilled – for a time – by the cello's long-breathed *chanson* of a melody. The movement evolves into a kind of contest between the romantically singing, sometimes over-emotional cello and its cheerful woodwind 'audience', who are never still or silent for long. A famous piano piece by Chopin is definitely audible in one of the cello's solos. Ibert concludes his Concerto with a high-spirited *Gigue*, fleet-footed and occasionally jazzy, spun out of vigorous passage-work and brisk, not always polite exchanges between cello and winds. A cadenza for the soloist, starting in harmonics, displays the full range of the cello and leads into a breezy final statement of the gigue tune in the winds.

The Norwegian composer **Olav Anton Thommessen** was born in 1946, the son of a diplomat – a fact which gave him a very international upbringing. He lived in the USA from

1958 to 1969, where he was taught by Bernard Heiden and Iannis Xenakis at the Indiana University School of Music. He studied for one year at the Warsaw Music Conservatory, followed by another year at the Instituut voor Sonologie in Utrecht. Since 1972 he has taught composition at the Norwegian Academy of Music in Oslo. Thommessen has written several operas, and composed in most other genres. His cosmopolitan background is reflected in his music, where elements from non-European musics sometimes combine with modernist leanings. His earliest works were characterized by an almost late-Romantic idiom, but he has developed a more individual language that sometimes features dramatic contrasts and great rhythmic vitality.

Thommessen's *The Phantom of Light*, described as a 'Miniature Concerto for cello and two woodwind quintets', was composed in 1990 to a commission from the Swedish State Concerts Society. The two quintets are identical in four of their instruments (a flute, a clarinet, a horn, a bassoon), but one quintet features an oboe, and the other a cor anglais. There are three short movements, the first being a Prologue that begins with a 'tuning-up' gesture in the cello, against the tuning of the oboe's held A – more of a physical gesture (like breathing in and out) than establishing a pitch structure. The 'breathing' element persists in a slow tremolo figure while the cello, unaccompanied, muses upon and explores its full register from low to

high. It is as if the full character of the instrument is being established before the concerto proper can proceed.

Stabbing, abrupt woodwind chords, fixed in different registers, initiate the second movement. The texture fills out with urgent rhythmic activity and the cello entwines in ribbons of capricious arabesques together with the high woodwind. The tremolo figure reappears as one of the generators of all this vivacious motion. The activity slows down – the cello lyrical against sustained cluster harmonies – then starts up again, becoming ever more diverting in its range of sonorities from the very low to the very high, the arabesques still spinning merrily. A cello glissando into the highest reaches initiates the final movement, a kind of lyric aria against starry, celestial sounds from the ensemble, all in the most altitudinous registers. Slowly the figurations descend to earth, the ensemble dying away to leave the cello rising again into the empyrean on a ghostly final glissando.

The Austrian **Friedrich Gulda** was best known in his lifetime as a great virtuoso pianist. Born in Vienna, he studied there at the major institutions, piano under Felix Pazofsky and Bruno Seidlhofer, and music theory with Joseph Marx. After winning first prize at the International Piano Competition in Geneva in 1946, Gulda became known world-wide for his interpretations of Mozart, Beethoven, Bach and many other great classical composers. He is generally rated as

one of the outstanding pianists of the 20th century, and he was also an influential teacher, whose students included Martha Argerich and Claudio Abbado. However, Gulda had a radical dislike of academic institutions and formal concert organizations, and he was also intensely interested in jazz: he performed with many Viennese jazz musicians, and in the 1980s embarked on a major series of improvisation sessions with the jazz pianist Chick Corea. In the 1990s he even organized rave parties in which he performed with the assistance of DJs and Go-Go dancers. Gulda was not only a performer but also a prolific composer, and his unorthodox interests are sometimes reflected in his works, which include a set of *Variations on The Doors' 'Light My Fire'* and a Prelude and Fugue in 'swing' style later taken up by Emerson, Lake and Palmer.

Gulda composed his ***Concerto for Cello and Wind Instruments*** – which has become one of his most-performed works – in 1980 for the cellist Heinrich Schiff, who gave the world premiere on 9 October 1981 in the Konzerthaus, Vienna with the Wiener Bläserensemble conducted by the composer. In fact the ensemble is not solely comprised of wind instruments: in addition to flute, piccolo, 2 oboes, 2 clarinets, bassoon, 2 trumpets, 2 horns, trombone and tuba, Gulda calls for 2 double basses (one designated 'classical', the other 'jazz'), a guitar and drum kit. The cello solo, the guitar and the jazz bass are all electronically amplified. The work bears a

double dedication – to Schiff and to Bruno Kreisky, the socialist politician who was then serving as Chancellor of Austria (the first Jew ever to hold that office). And in fact in some ways it is a very ‘Austrian’ piece, even while being cheerfully cosmopolitan in others.

What strikes the listener immediately is the zestful mixture of styles which Gulda serves up with complete contempt for principles of ‘good taste’ or ‘high art’. The ‘Overture’ is an aggressive, incisive rock number, already making extreme technical demands on the cellist. This wild and raucous music is juxtaposed with a sentimental old-world romance. At various points – as in some other movements – the music seems to be invaded by a marching band, evoked by Gulda’s extremely apt and idiomatic use of the wind instruments. Perhaps we should think of him as an Austrian Charles Ives?

In the following ‘Idylle’ we appear to have stepped into a time machine; the music seems to know nothing of the 20th century and evokes the Austrian Salzkammergut in rich, peaceful, classical wind harmonies that go back to Mozart through Mahler, with a sentimental main tune. There is a village-band atmosphere to the bucolic central section, which is a country dance – in fact a Ländler – complete with yodelling effects. Through it all, the cello weaves its tender song. The kernel of the Concerto is the fearsome Cadenza that forms

the middle movement, which looks backwards and forwards (within the Concerto, and also in music history) in a dazzling display of cello virtuosity, including two freely-improvised sections. There follows a surreal Minuet that toys, irreverently, with ideas of archaism and decorum and wanders off into more oriental regions. The guitar and tambourine give it something of the character of a slow fandango, and the mellifluous trio looks both to Spain and to the vanished paradise of pre-Baroque music. The uproarious, bravura ‘Finale alla marcia’ is a kind of jazzy *moto perpetuo* – a parade of big band tunes build to a ‘coda par excellence’ that projects the performer’s virtuosity to the heights of the ridiculous, thus concluding this hugely enjoyable work.

The youngest composer in this collection, **Jon Øivind Ness** grew up at Inderøy in the county of Northern Trøndelag, where he learned the *tussefløyte* (a microtonal Norwegian instrument related to the soprano recorder) as well as violin and clarinet. However it was as a guitarist that he entered the Norwegian Academy of Music in 1987. In 1989 he began rather to study composition there, his teachers including Olav Anton Thommessen and Lasse Thoresen. He first came to prominence in 1994, when his *Schatten* for 23 players gained the Norwegian Society of Composers ‘Composition of the Year’ award. His works *Cascading Ordure* and *Dangerous Kitten* gained the Edvard Grieg Prize in 1997 and 2000 respectively.

Much of Ness's music has a humorous streak, though the humour is sometimes rather black or ironic. During the 1990s, his works made many references to popular music, especially progressive rock, and he still avails himself of the energy he finds in such music. He has also evolved a characteristic polytonal harmonic language of his own, which he combines with microtonal writing – specifically a use of quarter-tones that sometimes gives him works a folk-like quality, occasionally Arabian and occasionally Norwegian in feeling. Ness also makes use of spectral techniques similar to those developed by French composers in the later decades of the 20th century..

The single-movement concerto ***Zvezdochka in Orbit*** was commissioned by Ernst Simon Glaser, who gave the world premiere in Bergen on 26 September 2009 with the Forsvarets Musikkorps Vestlandet, conducted by Peter Szilvay. The title is a kind of quasi-pun. Zvezdochka (it means 'little star', or 'starlet' in Russian) was the seventh dog to be sent into Earth orbit by the USSR, and the fourth dog who actually survived. She flew in *Korabl-Sputnik 5* on 25 March 1961, the last flight before, a few weeks later, Yuri Gagarin became the first man in space. But Ness also intends the title to be an oblique reference to one of Stravinsky's most mystical works, the 1912 cantata *Zvezdoliki* ('The Star King', to a visionary poem by Konstantin Balmont).

Here the wind orchestra is almost continuously in play, but initially concerned with dark, heavy sonorities which, when joined by the cello in its highest register, suggest an enormous space between the heights and the depths. The cello's floating voice, at first querulous and alien-sounding, and always in glissando, might be heard as the cries of the little dog launched into the immensity of space, or as a more tortured human consciousness, feeling extremely small before the vastness of the universe and striving to achieve enlightenment. As the piece unfolds the cello part becomes more melodic, and the music passes through several contrasted episodes, some with warm spectral harmony (quarter-notes), others dominated by rhythmic, machine-like ostinatos of two notes or two chords. Towards the end the work seems to climax in a kind of intense wind chorale with responses from the cello, and then fades out into the silence of the stars.

KONSERTER FOR CELLO OG BLÅSERE

av Malcolm MacDonald

Jacques Ibert studerte med Gabriel Fauré og André Gédalge ved konservatoriet i Paris. Han tilbragte det meste av karrieren sin i Roma, som offentlig representant for Académie de France i Villa Medici. Til tross for at han kom fra en familie av velstående kjøpmenn, måtte han selv finansiere tilværelsen som musiker. Han var akkompagnatør ved operaen i Paris, skrev ulike former for kommersiell musikk og arbeidet som stumfilmpianist. Ibert var altså en produktiv og tilpasningsdyktig komponist. Selv om de fleste nok først og fremst forbinder ham med det forholdsvis ukompliserte verket *Divertissement*, som bygger på scenemusikken han skrev til Labiches skuespill *En italiensk stråhatt*, har han mange andre musikalske uttrykk på samvittigheten. Han mestret en rekke stilarter og kunne pendle mellom impresjonisme og neoklassisisme, eller mellom en dypt fransk og en mer verdensvant musikalsk følsomhet. Som han en gang erklærte: «Det jeg liker å gjøre, er det ingen andre liker [...] Jeg

unngår ethvert teoretisk system som jeg kunne risikere å bli slave av. Når jeg skriver, forholder jeg meg kun til hva min egen følsomhet forlanger.»

Konsert for cello og blåserorkester av Ibert er fra 1925 og kan henlede tankene til stumfilmpianistens evne til karaktertegning og skildring av hendelser (Ibert skrev også filmmusikk til omkring 40 filmer). Konserten er et verk av sin tid, en tid da komponister unngikk jevne, varme strykerklanger og i stedet utforsket uvanlige kombinasjoner av blåserinstrumenter – verk man umiddelbart tenker på er Stravinskijs *Symphonies of Wind Instruments* og *Oktett*, *Concerto for Violin and Wind Orchestra* av Kurt Weill og den blåsertunge instrumentasjonen i Hindemiths *Kammermusik*-konserter. Ibert utnytter de klanglige forskjellene mellom solist og orkester til fulle, og innimellom får celloen en mer akkompagnerende rolle mens treblåserne trekkes fram.

I den innledende *Pastorale* framkaller treblåserne en uskyldsren idyll av en scene, i et mildt flytende tema som snart overtas av cello. Men like etter bryter hornene inn med en fanfare som tvinger celloen ut i mer opprørt farvann. Treblåserne er tilbøyelige til å dominere resten av satsen og tar oss tilbake til det henrykt pastorale åpningsmaterialet, nå med en mer kompleks harmonisk aura. Midtsatsen *Romance* er ikke egentlig langsom; den er heller en slags instrumental komedie som plukker opp stemninger man kan finne i fransk varieté. Den åpner med småsnakkende treblåsere, som snart bringes til taushet - foreløpig - av en rolig pustende *chanson* av en melodi i cello. Satsen utvikler seg til en slags konkurranse mellom en romantisk syngende, noen ganger i overkant følelsesladet cello og et godlynt 'publikum' i treblås som sjelden eller aldri holder munn og sitter stille. I en av celloens soloer opptre et velkjent pianostykke av Chopin. Ibert avslutter konserten med en fotrapp og humørfylt *Gigue*, som noen steder blir jazzet opp og spinner seg ut av spenstige passasjer og en skarp, ikke alltid høflig utveksling mellom cello og blåsere. Solokadensen innledes med akkorder, demonstrerer celloens fulle omfang og fortsetter inn i en luftig avsluttende presentasjon av gigue-temaet i blåsere.

Den norske komponisten **Olav Anton Thommessen** er født i 1946 som sønn av en diplomat, noe som betydde en internasjonal oppvekst. Fra 1958 til 1969 bodde han i USA, der

han var elev av Bernard Heiden og Iannis Xenakis ved Indiana University School of Music. Han studerte et år ved musikkonservatoriet i Warszawa, etterfulgt av et år ved Instituut voor Sonologie i Utrecht. Dette internasjonale gjenspeiles i musikken hans, der elementer fra utenomeuropeiske musikktradisjoner ofte sidestilles med mer modernistiske tendenser. Siden 1972 har Thommessen undervist i komposisjon ved Norges musikkhøgskole i Oslo. Han har skrevet flere operaer og komponerer i de fleste genre. Thommessens tidligste verk kjennetegnes av et nesten senromantisk formspråk, før han utviklet et mer uavhengig uttrykk som er rytmisk levende og ofte preget av dramatiske kontraster.

The Phantom of Light, med undertittelen 'Miniature Concerto for cello and two woodwind quintets', er komponert i 1990 på bestilling fra Svenska Rikskonserter. Fire av instrumentene går igjen i begge kvintetter (fløyte, klarinett, horn, fagott). I den ene kvintetten er det siste instrumentet en obo, i den andre et engelsk horn. Verket har tre korte satser. Den første, Prologue, begynner med en figur i cello som minner om stemming av instrumentet, spilt mot en utholdt A i obo. Denne siste tonen framtrer mer som en fysisk bevegelse (som om utøveren puster inn og ut) enn som etablering av tonehøyde. Dette 'pustende' fortsetter i en langsom tremolofigur, mens celloen fordyper seg i å utforske sitt eget register fra bunn til topp. Det er som om instrumentets karakter må

etableres fullstendig før den egentlige konserten kan begynne.

Huggende, korte akkorder i treblåsere i ulike registre innleder annen sats. Teksturen fylles ut med insisterende, rytmiske bevegelser, og celloen vikler seg inn i uberegnelige arabesker sammen med lys treblås. Tremolofiguren vender tilbake som opphav til noe av denne livlige virksomheten. Aktiviteten dempes etter hvert ned – med lyrisk cello over utholdte harmoniske clustre – og starter deretter opp igjen, stadig mer avledet. Klanglig spenner det fra det veldig dype til det veldig lyse, og hele veien spinner arabeskene lystig. En glissando i cello helt i øverste register innleder sluttsatsen, der en slags lyrisk arie blir satt opp mot skinnende stjerneklang i ensemblet, alt i ekstreme høyder. Langsamt beveger figurene seg ned mot jorden, ensemblet toner ut og etterlater celloen stigende mot himmelhvelvingen i en gjennomsiktig, avsluttende glissando.

Mens han levde, var østerrikeren **Friedrich Gulda** mest kjent som en virtuos pianist. Han ble født i Wien og studerte der ved de store institusjonene, klaver med Felix Pazofsky og Bruno Seidlhofer og musikkteori med Joseph Marx. Etter å ha vunnet førstepris i den internasjonale pianokonkurransen i Geneve i 1946, ble Gulda verdenskjent for sine tolkninger av Mozart, Beethoven, Bach og flere andre store klassiske komponister. Han regnes ofte som en av de store pianistene i det 20. århundre, og han var også en anerkjent pedagog

med elever som Martha Argerich og Claudio Abbado. Gulda næret imidlertid en grunnleggende mistillit til akademiske institusjoner og tradisjonelle konsertformer. Han var dessuten veldig interessert i jazz og opptådte med flere av Wiens jazzmusikere. I 1980-årene spilte han improvisasjons-sessions med jazzpianisten Chick Corea. På 1990-tallet organiserte han også raveparties, der han selv stod på scenen flankert av DJ-er og go-go-dansere. Men i tillegg til å være utøver, var Gulda også en aktiv komponist. De uvanlige interessene hans satte også spor i verkene han skrev. Blant annet står han bak en serie variasjoner over The Doors' *'Light My Fire'* og et preludium og en fuge i swing-stil som senere ble plukket opp av Emerson, Lake & Palmer.

Gulda skrev ***Concerto for Cello and Wind Instruments*** – som er blitt et av hans mest framførte verk – i 1980 til cellisten Heinrich Schiff, som uroppførte den 9. oktober 1981 i Konzerthaus i Wien med Wiener Bläserensemble, dirigert av komponisten selv. Besetningen består faktisk ikke bare av blåsere. I tillegg til fløyte, piccolo, to oboer, to klarinetter, fagott, to trompeter, to horn, trombone og tuba, har Gulda skrevet inn to kontrabasser (en klassisk og en jazzbass), gitar og trommesett. Cellosolisten, gitaren og jazzbassen skal forsterkes. Verket har en dobbel dedikasjon – til Schiff og til Bruno Kreisky, en sosialistisk politiker som var østerriksk forbundskansler (den første jøde noensinne i denne stillingen) på det tidspunktet konserten ble

skrevet. På mange måter er dette et veldig 'østerriksk' stykke, samtidig som det også er optimistisk og verdensvant.

Som lytter blir man først og fremst slått av den pikante stilblandingen Gulda serverer, med fullstendig forakt for prinsipper om 'god smak' eller 'høyverdig kunst'. 'Ouvertyren' er en aggressiv, skarp rockelåt som allerede stiller store tekniske krav til cellisten. Denne ville og hese musikken blir så sidestilt med følelsesladet romantikk fra den gamle verden. På ulike punkter – som i enkelte av de andre satsene – kan man få følelsen av at musikken blir invadert av marsjerende korps som er vekket til live av Guldas presise og idiomatiske bruk av blåserne. Kanskje burde han regnes som Østerrikes Charles Ives?

I den påfølgende 'Idylle' har vi tilsynelatende beveget oss inn i en tidsmaskin; det er ingen ting i musikken som tilsier at den er laget i det 20. århundre, og den framkaller østerriksk *Salzkammergut* i rike, fredelige og klassiske blåserakkorder som med et følelsesladet hovedtema peker tilbake via Mahler mot Mozart. Den pastorale midtdelen gir assosiasjoner til et landsbyorkester og er en folkedans – faktisk en Ländler – komplett med jodling og tillike. Gjennom det hele vever celloen varsomt en sang. Kjernen i konserten er en skremmende Cadenza, en midtsats som orienterer seg bakover og framover innenfor verket selv og i musikkhistorien med en slående virtuos framstilling av celloen, blant

annet i to fritt improviserte partier. Deretter følger en surrealistisk Minuet som leker uærbødig både med det arkaiske og det anstendige og vandrer av sted til mer østlige regioner. Her gir gitar og tamburin en karakter av langsom fandango, og en smektende trio vender seg både mot Spania og mot før-barokkens tapte musikalske paradiser. En opprørsk, briljerende 'Finale alla marcia' setter i gang en jazzet *perpetuum mobile* – en parade av storbandmelodier som bygger opp mot en 'coda par excellence' som strekker utøverens virtuositet latterlig langt, og slik avslutter dette svært fornøylige verket.

Den yngste komponisten på dette laget, **Jon Øivind Ness**, vokste opp på Inderøy i Nord-Trøndelag, der han lærte å spille tussefløyte, fiolin og klarinett. Imidlertid var det som gitarist han begynte på Norges musikkhøgskole i 1987. I 1989 gikk han over til å studere komposisjon samme sted, med blant andre Olav Anton Thommessen og Lasse Thoresen. Gjennombruddet kom i 1994, da *Schatten* for 23 musikere ble valgt til Årets verk av Norsk Komponistforening. Verkene *Cascading Ordure* og *Dangerous Kitten* fikk TONO's Edvard-pris henholdsvis i 1997 og 2000.

Mye av Ness' musikk er humoristisk, selv om humoren ofte er heller svart og ironisk. I verk fra 1990-tallet er det mange referanser til popmusikk, særlig progrock, og han nyttiggjør seg fortsatt av energien han finner i slik musikk. Ness har også utviklet et karakteristisk flertonalt harmonisk

språk som han kombinerer med å skrive mikrotonalt – særlig en bruk av kvarttoner som enkelte ganger gir musikken folkemusikklignende kvaliteter, noen ganger i arabisk, andre ganger i norsk retning. Ness gjør også bruk av spektrale teknikker tilsvarende tradisjonen franske komponister utviklet i siste del av det 20. århundre.

Den ensatsige konserten ***Zvezdochka in Orbit*** er bestilt av Ernst Simon Glaser, som urframførte den i Bergen 26. september 2009 med Forsvarets Musikkorps Vestlandet, dirigert av Peter Szilvay. Tittelen er et slags ordspill. *Zvezdochka* (som betyr 'lille stjerne', eller 'liten stjerne' på russisk) var den syvende hunden som Sovjetunionen sendte ut i bane rundt jorden, og den fjerde som faktisk overlevde. Hun fløy i fartøyet *Korabl-Sputnik 5* den 25. mars 1961, den aller siste turen før Jurij Gagarin ble første menneske i rommet noen få uker senere. Men Ness har også tenkt tittelen som en skjev hentydning til et av Stravinskij's mest mystiske verk, kantaten *Zvezdoliki* ('Den med stjerneansikt' fra 1912, skrevet til et visjonsdikt av Konstantin Balmont).

Her er blåserorkesteret nesten kontinuerlig i aktivitet, innledningsvis i mørke, tunge klanger som, når celloen slutter seg til dem i sitt høyeste register, antyder et enormt rom. I begynnelsen lyder celloens flytende stemme fremmed og klagende, alltid i glissando, som jamring fra en liten hund slynget ut det uendelige verdensrommet. Eller som en plaget menneskelig

· samvittighet som kjenner seg uendelig liten
· overfor det kolossale universet og kjemper for å
· skaffe seg mer kunnskap. Etter hvert som stykket
· folder seg ut, blir cellostemmen mer melodisk, og
· musikken beveger seg gjennom flere
· kontrasterende episoder, noen med varm
· spektralharmonikk (kvarttoneharmoni), andre
· dominert av rytmiske, maskinelle ostinater med to
· toner eller to akkorder. Mot slutten er det som om
· verket kulminerer i en intens koral i blåserne, som
· celloen svarer på, før den dør ut i stjernenes
· stillhet.

Ernst Simon Glaser (b. 1975) is currently principal cellist of the Gothenburg Symphony Orchestra - Sweden's National Orchestra.

After completing his studies with Ralph Kirshbaum at the Royal Northern College of Music in Manchester he moved to Norway to become the co-principal cellist of the Trondheim Symphony Orchestra at 22 years of age. Glaser has also held the post of Principal Cellist of the Norwegian Opera and Ballet Company for 10 years.

After receiving the "Young Solist of the Year Award 2002" by Rikskonsertene, Glaser recorded his debut CD with works by Schubert and Schumann for the SIMAX label. His recording received excellent reviews both in Norway and abroad. In 2004, he was also awarded the Biannual Friends of Music Society "Debut Prize" for his debut recital.

He has worked with some outstanding musicians and conductors including Shlomo Mintz, Leif Ove Andsnes, Håvard Gimse, Omer Wellber, Olaf Henzold, Rolf Gupta, Ole Kristian Ruud, Sveinung Bjelland, Arvid Engegård, Liv Glaser and Hagai Shaham. As a chamber musician and soloist Glaser has played with most of the Norwegian Orchestras and in several Scandinavian and european countries in addition to Canada, Israel and China.

Ernst Simon Glaser plays a Francesco Ruggeri cello, Cremona ca. 1680, generously provided by Dextra Musica AS.

Ernst Simon Glaser (f. 1975) er i dag solocellist ved Göteborgs Symfoniker - Sveriges Nasjonalorkester.

Etter at Glaser fullførte sine studier hos Ralph Kirshbaum ved Royal Northern College of Music i Manchester flyttet han til Norge for å ta stillingen som Alternerende Solocellist i Trondheim Symfoniorkester 22 år gammel. Glaser har også vært solocellist i Den Norske Opera og Ballett i 10 år

Etter å ha blitt kåret til "Årets Unge Solist 2002" av Rikskonsertene spilte Glaser inn sin debutinnspilling av verker av Schumann og Schubert på SIMAX. Innspillingen fikk strålende respons både i Norge og i utlandet. Glaser mottok også Debutantprisen i 2004 for sin debutkonsert.

Han har samarbeidet med flere fremragende dirigenter og musikere som Shlomo Mintz, Leif Ove Andsnes, Håvard Gimse, Omer Wellber, Olaf Henzold, Rolf Gupta, Ole Kristian Ruud, Sveinung Bjelland, Arvid Engegård, Liv Glaser og Hagai Shaham. Som kammermusiker og solist har han spilt med de fleste norske orkestre og i har turnert i flere nordiske og europeiske land i tillegg til Canada, Israel og Kina.

Ernst Simon Glaser spiller på en cello bygget av Francesco Rugieri, Cremona ca. 1680, generøst stilt til rådighet av Dextra Musica AS.

Forsvarets Musikkorps Vestlandet (FMKV) er ett av Norges fem helprofesjonelle militærkorps. FMKV er et heltids orkester bestående av 28 topputdannede musikere på høyeste profesjonelle nivå, som sammen utgjør et dynamisk og svært allsidig ensemble. Korpset har historie tilbake til 1792.

FMKV opptrer på mange arenaer både for Forsvaret og det sivile, og korpset behersker de fleste musikalske genre; tradisjonell korpsmusikk, klassisk musikk, jazz, pop, rock, folkemusikk og samtidsmusikk, for å nevne noe.

Spesielt innen samtidsmusikken har korpset markert seg som ett av Norges aller fremste ensembler – med tallrike utførelser, festivalopptredener, CD-utgivelser og ikke minst: Norsk Komponistforenings utøverpris i 2008!

Korpset er ellers et flaggskip i Vestlandets store korpsbevegelse, og et forbilde for tusenvis av korpsmusikanter i alle aldre. FMKV driver en utstrakt virksomhet for barn og unge, og er med det en viktig eksponent for rekrutteringsarbeidet til Forsvaret. FMKV lover å møte nye og spennende tider ved å bringe frem det beste av både tradisjon og innovasjon!

Korpset har base på Koengen i Bergen, korpssjef er kommandørkaptein Lars Flostrand, mens Peter Szilvay er kunstnerisk leder.

Korpset holder et meget høyt kunstnerisk nivå og behersker de fleste genre, klassisk og

samtidsmusikk, så vel som jazz og populærmusikk. Korpset har gitt ut flere plater, de siste årene med fokus på sjangeren samtidsmusikk, og har de siste årene turnert i Tyskland, Storbritannia, Estland, Østerrike, Belgia og Nederland.

I 2009 skiftet FMKV fra Hærens uniformer og spiller nå i Sjøforsvarets mørkeblå uniformer.

The **Norwegian Navy Band Bergen** is one of Norway's full-time professional military bands comprising 28 musicians of the highest professional standard, who form a dynamic and hugely versatile ensemble.

The band performs in a variety of settings, military and civilian, and covers most genres including traditional band music, classical, jazz, pop, rock and contemporary classical.

The band has made a name for itself particularly in the field of contemporary music, with numerous first performances, festival appearances, CD-recordings, and not least, receiving the Norwegian Society of Composer's Performer Award 2008. The band's artistic leader and chief conductor, Peter Szilvay received the same award in 2010.

Peter Szilvay (b. 1971) studied at Norwegian Academy of Music in Oslo. He was conductor in residence with the Stavanger Symphony Orchestra in the period 1998-2000, and he won the Norwegian competition 'Conductor of the Year' in 1998, followed by Mariss Jansons' invitation to serve as his assistant with the Oslo Philharmonic Orchestra.

Szilvay has worked with such orchestras as St. Petersburg Philharmonic as well as Scandinavian symphony orchestras and all the leading Norwegian orchestras. His versatility has led him into working in the opera field and on several ballet projects for the Norwegian Opera. Among his recordings is the world premiere of Edvard Flifret Bræin's symphonies. Szilvay has also been a solid conducting partner for soloists.

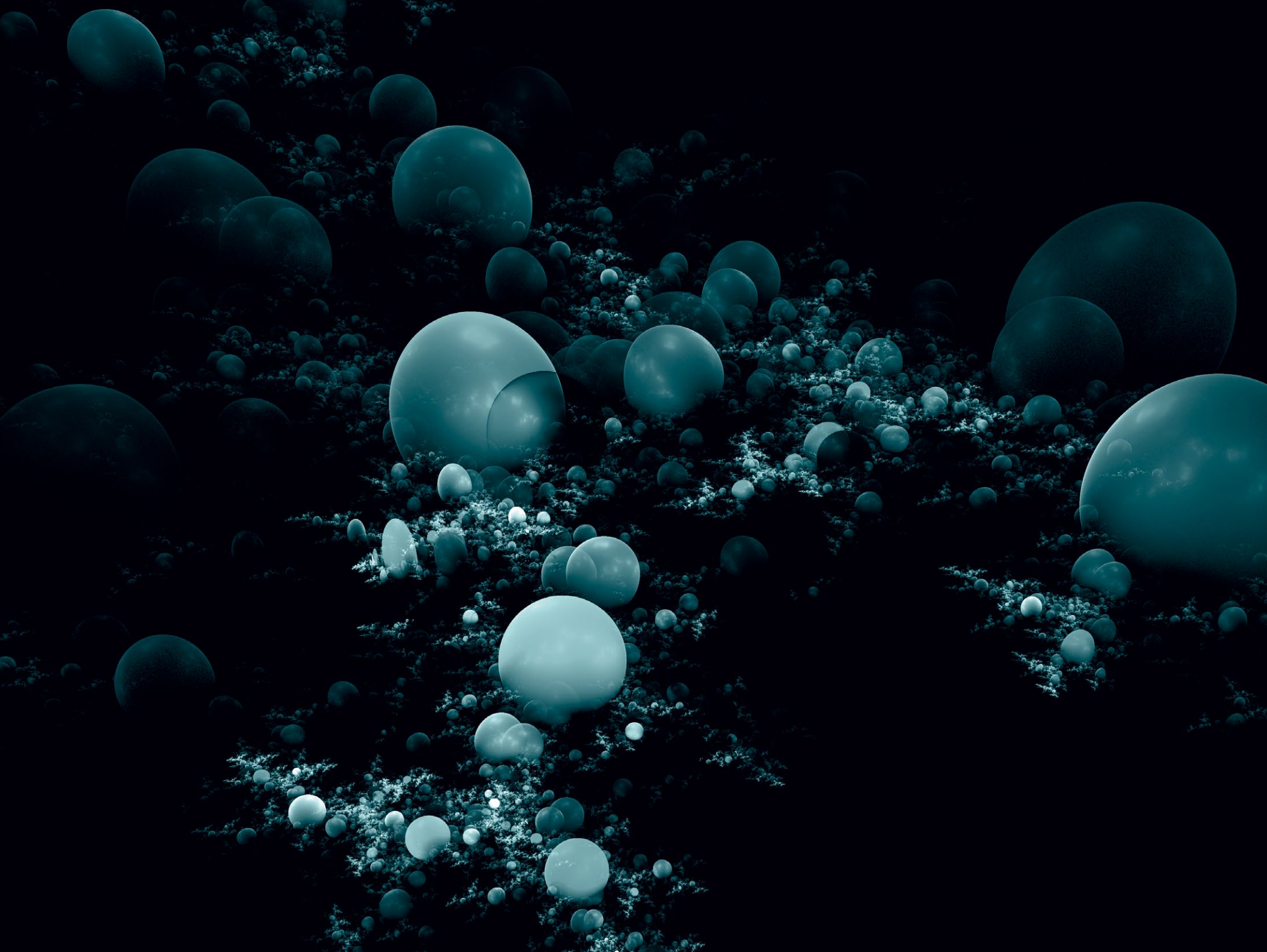
In 2010, Szilvay was honored as the "Performer of the Year" by Norwegian Society of Composers. Peter Szilvay is Chief Conductor of the Norwegian Army Band, Bergen and Bodø Sinfonietta.

Peter Szilvay (f. 1971) er utdannet bratsjist og dirigent ved Norges musikkhøgskole og en sentral skikkelse i norsk musikkliv.

I 1996 hadde Szilvay sin ilddåp som dirigent med Kringkastingsorkestret, som avslutning på diplomstudiet ved Norges musikkhøgskole. Han var dirigentstipendiat hos Stavanger Symfoniorkester i perioden 1998–2000 og vant den norske dirigentkonkurransen "Årets dirigent" i 1999. Samme år inviterte Mariss Jansons ham inn som sin assistent.

Szilvay har hentet erfaring fra arbeid med en rekke orkestre, både St. Petersburg-filharmonien, Göteborgs Symfoniker, andre skandinaviske symfoniorkestre og samtlige større norske orkestre. Han har markert seg positivt innenfor samtidsmusikken med flere av våre ledende samtidsmusikkensembler, har gjort flere innspillinger og han har vist seg som en solid støttespiller for en rekke solister Szilvays allsidighet har også gitt rom for flere typer musikkteater og en rekke forskjellige ballettprosjekter for Den Norske Opera.

I 2010 fikk Peter Szilvay hederstittelen "Årets utøver" av Norsk Komponistforening for sin innsats for norsk musikk. Szilvay er sjefdirigent for Forsvarets Musikkorps Vestlandet og Bodø Sinfonietta.

Recorded 12-16 April 2010 (Ibert, Thommesen), 26 November 2010 (Ness concert recording, courtesy of NRK) and 15-17 December 2011 (Gulda) at Koengen, Bergen.

Produced by: Torstein Aagaard-Nilsen, Gunnar Herleif Nilsen (Gulda, Ness) Tony Harrison (Ibert, Thommesen)
Engineers: Gunnar Herleif Nilsen (Gulda, Ness), Ruth Følstad (Ibert, Thommesen) NRK Bergen
Editing by: Vegard Landaas (Thommessen, Ibert), Gunnar Herleif Nilsen, Torstein Aagaard-Nilsen (Gulda, Ness)
Mix: Gunnar Herleif Nilsen

Liner notes: Malcolm MacDonald
Translation: Hild Borchgrevink
Cover design: Martin Kvamme

Released with support from: Norsk kulturråd, Lindemans legat, Dextra Musica and Fond for lyd og bilde

©&© 2012 Ernst Simon Glaser/Norwegian Society of Composers
All trademarks and logos are protected. All rights of the producer and of the owner of the work reproduced reserved. Unauthorized copying, hiring, lending, public performance and broadcasting of this record prohibited. NOLFA1163010-120 · ACD5063 Stereo

1. JON ØIVIND NESS: ZVEZDOCHKA IN ORBIT (2009) 19:06

2-6. FRIEDRICH GULDA: CONCERTO FOR CELLO AND WIND ORCHESTRA 31:15

7-9. JAQUES IBERT: CONCERTO FOR CELLO AND 10 WIND INSTRUMENTS 12:58

**10-12. OLAV ANTON THOMMESSEN: THE PHANTOM OF LIGHT
– A MINIATURE CONCERTO FOR CELLO AND
2 WOODWIND QUINTETS (1990) 16:20**

ERNST SIMON GLASER, CELLO

**NORWEGIAN NAVY BAND BERGEN
PETER SZILVAY, CONDUCTOR**

7044581350638

©&© 2012 ERNST SIMON GLASER / NORWEGIAN SOCIETY OF COMPOSERS
NOLFA1163010-120 · ACD 5063 · STEREO · TT 80:06

